

JAUME LLURADÓ
I JORDI LLURADÓ

PRÒLEG DE JOAN LAPORTA
EPÍLEG DE XAVI HERNÁNDEZ

AJUSTEU-VOS EL CINTURÓ, QUE ENS HO PASSAREM BÉ

UN VIATGE PER LA HISTÒRIA DEL BARÇA
EN 123 ANYS DE FRASES MEMORABLES

**JAUME LLauradó
I JORDI LLauradó**

**PRÒLEG DE JOAN LAPORTA
EPÍLEG DE XAVI HERNÁNDEZ**

**AJUSTEU-VOS
EL CINTURÓ,
QUE ENS HO
PASSAREM BÉ**

**UN VIATGE PER LA HISTÒRIA DEL BARÇA
EN 123 ANYS DE FRASES MEMORABLE**

**AMB LA COL-LABORACIÓ
DE DAVID SALINAS**

grup62

No està permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit de l'editor. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva d'un delicte contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del codi penal). Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través de la web www.conlicencia.com o per telèfon al 917 021 970 / 932 720 447.

© Jordi Llauradó Conejero, 2022
Producte oficial del Futbol Club Barcelona® © FC Barcelona, 2022

Tots els beneficis de l'autor es destinaran íntegrament a la Fundació del FC Barcelona i a diverses organitzacions d'ajuda i acció social.

Primera edició: setembre de 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a., 2022
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

ISBN: 978-84-19430-00-7
Dipòsit legal: B. 10.292-2022

Impressor: Liberdúplex
Impressió a Espanya – *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre està qualificat com a paper **ecològic** i prové de boscos gestionats de manera **sostenible**.

SUMARI

PRÒLEG

per Joan Laporta

INTRODUCCIÓ

per Jordi Llauradó

FRASES MEMORABLES

EPÍLEG

per Xavi Hernández

ÍNDEX ONOMÀSTIC

1

«El nostre amic i company Mr. Kans Kamper, de la secció de Foot-Ball de la “Sociedad Los Deportes” i antic campió suís, desitjós de poder organitzar alguns partits a Barcelona, prega a tots els que sentin afició per l'esmentat esport que es posin en relació amb ell, dignant-se a aquest efecte a passar per aquesta redacció els dimarts i els divendres a la nit de 9 a 11.»

22 D'OCTUBRE DEL 1899

LOS DEPORTES

La gènesi del Futbol Club Barcelona. La gasetilla de Hans Gamper, publicada en l'edició número 34 del setmanari *Los Deportes*, a la secció «Miscelánea», va tenir una bona acollida i va representar el primer pas per posar en marxa la futura entitat blaugrana, però no el futbol, que ja es practicava a Barcelona. Daniel Carbó, conegut amb el sobrenom de Correcuita, a la seva obra *Historial del FC Barcelona (1899-1924)*, editada el 1924, va fer referència a aquesta crida, que va definir com «la primera pedra de l'edifici del Barcelona» i l'«incentiu que va despertar, a Barcelona, l'afició pel futbol». Anys després, Albert Maluquer, en el seu llibre *Historia del Club de Fútbol Barcelona*, editat el 1949 amb motiu de les Noces d'Or, també va esmentar l'anunci del fundador: «Primera reproducció autèntica, amb les seves errates d'impremta i redactat infantil, de la famosa gasetilla publicada per Gamper en el número 34 de *Los Deportes*, corresponent al dia 22 d'octubre del 1899, que havia de donar origen a la constitució orgànica del Foot-Ball Club Barcelona, poques setmanes després».

2

«Football Club Barcelona. El dimecres d'aquesta setmana va quedar constituïda en aquesta ciutat una agrupació esportiva que durà per títol el que encapçala aquestes línies.»

3 DE DESEMBRE DEL 1899

LOS DEPORTES

El FC Barcelona ja estava en marxa. Gamper, que per motius laborals s'havia traslladat a Barcelona, un cop establert a Catalunya i després de vèncer dificultats i patir incompressions, va posar tota la seva obstinació a continuar jugant a futbol, tal com feia a Zuric i Basilea. A més de voler practicar aquest esport que l'apassionava, Gamper va animar els aleshores anomenats *sportsmen* de Barcelona a unir-s'hi. La seva fe va moure muntanyes. A la informació de *Los Deportes* s'hi va afegir que la constitució de la nova societat havia estat possible «gràcies a la feina que havien estat fent els nostres amics, els coneguts entusiastes G. Wild i Hans Gamper». I va apuntar que «a la tarda d'avui els socis d'aquest distingit club disputaran el seu primer matx al Velòdrom de la Bonanova. Desitgem molta prosperitat a la naixent societat esportiva, que, segons algunes notícies, es proposa celebrar festes freqüents». A l'edició del 27 de desembre del 1899 es va detallar la constitució de la primera junta: «Aquesta societat es va reunir el dia 13 del corrent en junta, quedant definitivament elegida la directiva tal com segueix: —President: Sr. Gualterio Wild. —Vicepresident: Sr. J. Parsons. —Capità: Sr. H. Gamper. —Subcapità: Sr. W. Parsons. —Secretari: Sr. Lluís d'Ossó. —Tresorer: Sr. Bartolomé Terradas. —Vocal: Sr. López».

3

«Això és una olla!»

13 DE DESEMBRE DEL 1899

LLUÍS D'OSSÓ (COFUNDADOR, SECRETARI I FUTBOLISTA DEL FC BARCELONA)

La llegenda explica que durant la primera junta directiva del FC Barcelona, reunida per decidir els colors i l'escut de l'entitat, Lluís d'Ossó va silenciar l'encesa discussió referent a l'emblema. Va deixar anar un sonor «Això és una olla!» després que s'haguessin perdut les formes i la cridòria fos ensordidora. També es diu que Gamper va trobar la solució al problema dibuixant el que havia sentit, una olla; d'aquí que l'escut no respecti cap regla geomètrica i tingui la forma d'aquest estri de cuina. A l'edició de *Los Deportes* del 27 de desembre del 1899, però, va quedar clar que no va ser així: «Es va acordar que els colors que utilitzaria aquesta societat seran el blau fosc i el vermell a ratlles perpendiculars i al pit l'escut de Barcelona». Inicialment, doncs, l'escut del Barça va ser el de la ciutat, tota una declaració d'intencions i una picada d'ullet a Barcelona. El 1910, l'entitat va convocar un concurs obert als socis perquè fessin arribar les seves propostes per a un nou disseny. Va guanyar el projecte presentat per Santiago Femenia, exjugador de l'Internacional i soci del FC Barcelona. Femenia va dibuixar un escut en forma d'olla, amb la Creu de Sant Jordi i les quatre barres de la senyera, elements representatius de Barcelona i de Catalunya, respectivament, a la part superior. Va reservar la franja central per a les inicials de l'entitat (FCB), i va destinar la inferior als colors blau i grana (inicialment amb més llistes verticals) i a l'element més característic del futbol: la pilota.

4

«Prefereixo jugar en un tercer equip del Barcelona que en el primer de qualsevol altre club.»

1901

LLUÍS D'OSSÓ (COFUNDADOR, SECRETARI I FUTBOLISTA DEL FC BARCELONA)

Aquest personatge singular (periodista, directiu fundador, impressor, historiador, futbolista...) va crear un equip del FC Barcelona integrat només per jugadors catalans. En aquells moments la majoria de *sportmen* eren estrangers, i Ossó, finalment, va aconseguir que Gamper accedís a la seva petició i donés llum verda a un concurs de segons equips perquè tots els socis poguessin jugar. Arran d'aquesta polèmica, Joan Garcia Castell, en el llibre *Història del futbol català*, va explicar que «un amic d'Ossó, jugador de l'Espanyol, se'l va voler endur a les seves files, vista la tibantor de les relacions entre ell i altres elements del seu club. Li va oferir un lloc assegurat al primer equip de l'Espanyol, però Ossó va dir aquesta frase, que deixa molt clar quines eren les seves preferències... El periodista i escriptor Agustí Rodes i Català, en el seu llibre *Los fundadores del FC Barcelona*, sostenia la documentada teoria que Ossó, amb aquesta actitud, pretenia potenciar els jugadors nacionals per arribar a prescindir dels llavors mestres forans, però no pel fet de la seva procedència, sinó perquè tenien una altra creença religiosa (eren protestants). Apuntava també que molts d'aquests jugadors, tot i els cognoms anglesos, alemanys o suïssos, havien nascut a Barcelona.

5

«No t'espantis. Encara me'n queda un altre!»

1 DE GENER DEL 1902

GEORGE MEYER (FUTBOLISTA DEL FC BARCELONA)

El 1902 el FC Barcelona va passar per un moment excel·lent de forma. El 23 de març es va proclamar campió del Concurs Copa Macaya després de golejar per 15-0 el Català i guanyar tots els partits davant dels rivals: Hispania, Espanyol, University i l'esmentat Català. A l'equip destacaven jugadors com Reig, Gamper, Witty, Steinberg, Meyer... Aquest últim, natural de Suïssa, tenia un ull de vidre i durant un partit, en una topada amb Jaume Vinyes, de l'University, el va perdre. L'efecte que va produir l'acció al jugador rival va fer que hi posés cara de circumstàncies, però va canviar ràpidament quan Meyer el va tranquil·litzar amb aquesta frase: «No t'espantis. Encara me'n queda un altre!». L'anècdota queda reflectida a la *Historia del Club de Fútbol Barcelona* que va escriure Albert Maluquer amb motiu de les Noces d'Or del club. És una prova que els *jugadors*, tot i les seves limitacions, jugaven per pura passió i amor a l'esport. En una auca de l'època, on es fa referència a molts jugadors del moment, entre ells Meyer, s'hi pot llegir: «En Meyer en sap un niu, i això que sols fa un ull viu».